

donderdag 14 februari 2019

De hardnekkige mythe van Israël

NICK J. SWARTH

GASTOPINIE

Door de brief van Jaap Nieuwkoop [BD 6 februari] waait de adem van de Israëlische premier Netanyahu. Hij huldigt, al dan niet bewust, het beeld waar Israël al decennialang campagne voor voert: dat Israël een witte parel is in de pikzwarte oester van het Midden-Oosten. Dat is een hardnekkige mythe.

Als je het in Israël niet eens bent met het gevoerde beleid kun je dat ongestraft ventileren, stelt hij, in tegenstelling tot de omliggende landen. En dat klopt. Tenminste, voor 'ons soort mensen'. Sinds 2018 geldt in Israël een nieuwe basiswet (een soort grondwet), die stelt dat het land eigendom is van het Joodse volk. Daarmee wordt het Arabische volksdeel (21 procent) gedegradeerd tot tweederangs. Ook is het Arabisch niet langer officieel de tweede taal van het land. Vreemd? Geenszins. Het zionisme is in de grond een racistische ideologie.

Er bestaat een naam voor systemen waarbij bepaalde bevolkingsgroepen op basis van hun afkomst systematisch een specifieke behandeling krijgen: apartheid. Aangezien Palestijnen niet behoren tot 'ons soort mensen' is het geen verrassing dat hun kritiek op het Israëlische beleid überhaupt niet op prijs wordt gesteld.

Eind 2018 becijferde mensenrechtenorganisatie Addameer het aantal politieke gevangenen in Israëlische cellen op 5.500, onder wie 480 administratieve gevangenen (veiligheidshalve vastgezet omdat ze kwaad in de zin zouden kunnen hebben, zonder proces), 230 kinderen, 54 vrouwen en 8 Palestijnse politici. Psychische en fysieke marteling horen er standaard bij, getuige een eindeloze reeks rapporten. Voor mensenrechtenactivisten en journalisten geldt geen uitzondering. Dat is hoe tolerant Israël is ten opzichte van critici.

Israël misbruikt het festival om goede sier te maken, en verbergt haar wandaden

De heer Nieuwkoop nodigt me uit om 14 dagen aan de Israëlische kant van de grens met Gaza te logeren. Het zal aan zijn aandacht zijn ontsnapt dat Israël onlangs een wet aannam die de toegang tot het land belemmert voor lui die publiekelijk de boycot ondersteunen. De kans dat ik het land in kom is nul. Inderdaad, kritiek mogen uiten is een groot goed.

Graag nodig ik Nieuwkoop uit om eens 14 dagen te logeren in Gaza. Twee miljoen inwoners wonen er op een gebied dat zes keer de omvang heeft van Tilburg. Hij mag dan blij zijn met een dak boven zijn hoofd. Grote delen van de strip worden onverminderd ontsierd door de ruïnes van de oorlog in 2014. Geld en materiaal voor wederopbouw ontbreken. Verder mag hij blij zijn met 3 à 4 uur stroom per dag. Water is vervuild en schaars. Daarom kunnen onder andere ziekenhuizen amper functioneren, ook al omdat de door hem geroemde Israëliëse bijdrage aan medicijnontwikkeling voorbijgaat aan de Gazanen. Als Israël de invoer al niet blokkeert, is het wel de Palestijnse rivaliteit die de inwoners parten speelt.

Gepikeerd constateert Nieuwkoop dat Gaza door Israël is teruggegeven aan de Palestijnen in ruil voor vrede. En wat doet dat ondankbare volk? Terroristische aanslagen plegen! Hoe je dankbaarheid kunt verwachten als je land dat je eerst stal teruggeeft aan de rechtmatige eigenaar laten we even in het midden. Waar het om gaat is dat hier hetzelfde beeld wordt geschetst: het goedwillende Israël tegenover de boosaardige Palestijnen.

Dat beeld wil Netanyahu c.s. kost wat kost in stand houden. Het billijkt de wandaden die op dagelijkse basis worden begaan, de diefstal van bezit in Oost-Jeruzalem en op de Westbank, de destructie van gebouwen en infrastructuur en het dedain voor internationale verdragen en resoluties. Wie het propagandapraatje laat voor wat het is, moet echter concluderen dat het onderscheid tussen het vermeende 'baken van democratie' en de buurlanden helemaal niet zo groot is.

230 kinderen zitten in Israëliëse cellen opgesloten als politieke gevangenen

De voorstanders van boycot wordt verweten dat ze het Songfestival benutten voor politieke motieven. Alsof dat niet precies is wat Israël doet. Het land misbruikt het festival om goede sier te maken, om haar wandaden te verbergen achter de kleurige LHBTQIA regenboogvlag. Achter die vlag wacht geen pot met goud, maar een bajes met 5.500 politieke gevangenen, onder wie 230 kinderen. Ze verlangen rechtvaardigheid. Dat is hun misdaad.

Een en ander overwegend kan de internationale jury met betrekking tot het gastland maar tot één conclusie komen: nul punten. Geen een. Niet zo.

Nick J. Swarth woont in Tilburg.